

24.61x15.41	1	עמוד 2	המגזין	מעריב -	31/10/2023	88086876-1
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790						

« זלמן שובל

שונאי היהודים התאחדו

פרץ האנטישמיות והשנאה כלפי ישראל בארצות הברית הוא תזכורת לכך שבנושא היהודי וביחס למדינת ישראל, אין הבדל בין השמאל הקיצוני לימין הקיצוני באמריקה

המלחמה נגד חמאס הביאה לפרץ של אחרות והתנכרות רוב שדרות הציבור הישראלי (וגם בקרב רוב יהודי התפוצות) – אך גם לפרץ של אנטישמיות ושנאה בעולם שלא נראה מאז תקופת הנאציזם, שנאה שהלכה והתגברה ככל שאת מקומם של פיווי העזותם ברחובות אחרי הטבח בישראל תפסו המראות של כתישת בתייהם – וגרמו לתסכול ואכזבה בקרב שונאי ישראל בעולם. שנאת היהודים מאחדת את השמאל הקיצוני והימין הקיצוני מאז ומתמיד, וכפי שכתב ההיסטוריון הבריטי יהודי סיימון שאמה ב־2016, "לבעיית השמאל עם היהודים היסטוריה ארוכה ואומללה" ותרגומה לאנטי־ציונות או אנטי־ישראליות הוא רק שינוי סמנטי – והקריאות הגזעניות והאנטי־שמיות בהפגנות באמריקה ובארצות אחרות, כמו גם התמיכה ב־BDS, אינן מסתירות שמטרתן, כמטרת חמאס, היא השמדת העם היהודי ומדינתו. הוגי הדעות ההיסטוריים של השמאל בגרמניה, בצרפת וברוסיה, כולל קרל מרקס היהודי, האשימו את היהודים בכל עוולות העיר לם נגד המיץ האנושי – ולא נבדלו בכך מהוגי הדעות של הימין הקיצוני – ומי שאיתר זאת בכירור כבר אז היה הסוציאליסט היהודי משה הס, חברו לשעבר של מרקס, שהפך לציוני עוד

לפני הרצל. לעיונות נגד היהודים בארצות הברית היו שורשיהם שנים שמהגרים שונים הביאו עמם ממכורותיהם, ויהודים לפעמים גם עורכבו, שלא בטובתם, במאבקים הפוליטיים, החברתיים והגזעיים בזירה האמריקאית הכללית – אך חזיונות כמו שרואים היום, כשמתנכלים בגסות רוח ובאלימות לסטודנטים יהודים, וכשיהודים נאלצים לשכור שומרים המושים כדי להגן על משפחותיהם, לא נראו מאז שנות ה־30 של המאה הקודמת, אם בכלל, כשפעלו באמריקה ארגונים פרו־נאציים וברלניים, ודמויות כמו הכומר האנטישמי צ'ארלס קופלין והטייס המפורסם צ'ארלס לינדברג עמדו בראשם. אירועים אלה אינם מנותקים מתופעות אחרות בחברה האמריקאית כגון "ביטול התרבות", שאיננה מוגדרת אומנם כאנטישמית, אך האנטי־ליברליות שלה גולשת לעתים לאנטישמיות, ושביין היתר רואה בהיסטוריה של ארצות הברית ושל ישראל הוכחה להשתלטות קולוניאליסטית של האיש הלבן ותרבותו על אוכלוסיות מדור־כאות למיניהן. מבחינת רוב ה"פרוגרסיבים", קרי השמאל הרדיקלי באמריקה שמונה בין חברי ריו דמויות כמו הסנאטור ברני סנדרס, שיהדותו איננה מפריעה לו לנקוט עמדות אנטי־ישרא-

ליות מובהקות גם כשמדובר באיום ברצח עם, הציונות איננה תנועה לשחרור לאומי אלא גורם קולוניאליסטי שיש לשים לו קץ והם אף משווים את חמאס לתנועות למען שוויון גזעי כמו זאת בהנהגת מרטין לותר קינג. שואל הפילוסוף המדעי היהודי ישה מונק, "כיצד זה קרה ש'הפרוגרסיבים' האמריקאים ומוריהם האינטלקטואלים הפנו עורף לליברליזם הדמוקרטי?". ואכן, השמאל האמריקאי נמצא במשבר עמוק גם לגבי זוועות חמאס. יהודים אמריקאים שהיו התומכים המובילים בדכיות השחורים, בשוויון מגדרי, בזכות להפלות ובעקרונות אחרים של השמאל הליברלי, ולעיתים התנגדו לצעדים כאלה או אחרים של ישראל, חשים היום שהופקרו על ידי מי שהם ראו בהם בעלי ברית. מסכם מאמר דעה ב"ניו יורק טיימס": "השינוי הזה, על רקע המלחמה הנוכחית, הוא שבר יסודי בקואליציה הליברלית שבימשך זמן רב הייתה לב המפלגה הדמוקרטית". הימין הקיצוני באמריקה משלב ידיים בנרשא היהודי עם השמאל הקיצוני. תופעות כמו טרור נגד בתי כנסת ומועדונים יהודיים הן אומנם "ייחודיות" לגורמים ניאונאציים וכנופיות אלימות אחרות, אך בשנאה כלפי ישראל הם אינם נבדלים מהשמאל הקיצוני. ברם, בניגוד

למפלגה הדמוקרטית, התמיכה בישראל במפלגה הרפובליקנית מקיפה את רוב פעיליה ונציגיה הפוליטיים, להוציא את אחד המועמדים לנשיאות, ויוק רמטומי, ששואף להתמנות לסגנו של טראמפ אם זה ייבחר לנשיאות ודורש שהסיוע הביטחוני לישראל לא יימשך ללא תנאי. וזה מביא אותנו לטראמפ עצמו, שבמקום להזהרות עם ישראל בשעתה הקשה, מתח עליה ביקורת ותקף את העומד בראשה כי בירך את ביידן על ניצחונו בבחירות. טראמפ איננו אנטישמי, אך הוא לא מואס בתמיכת גורמים אנטישמיים מובהקים. אומנם אין להמעט בחשיבות מעשיו למען ישראל במהלך כהונתו, אך האגוצנטריות וההפכפכות שלו, שבאה לביטוי גם ביחסו הצונן כלפי ישראל, בניגוד לעמדה התומכת שנקט ביידן במילים ובמעשים; גינתו הברלנית בעניינים בינלאומיים בכלל והמלחמה באוקראינה בפרט; ואהדתו הבלתי סמויה לפוטין ולמנהיגים בלתי דמוקרטים נרשפים, עלולות להשליך גם על יחסו לישראל. ישראל איננה צריכה, כמוכן, להתייצב לצד זה או אחר בפוליטיקה האמריקאית ובהתמודדות הפנימית במפלגה הרפובליקנית, אך היא לא יכולה להסיר את עיניה מגורמים ומעובדות שעלולים להשפיע על עתידה ועל עתיד העם היהודי. ●